

V.

(Objave)

SUDSKI POSTUPCI

SUD

Presuda Suda (veliko vijeće) od 20. ožujka 2018. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunale di Bergamo – Italija) – Kazneni postupak protiv Luce Mencija

(Predmet C-524/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Neplaćanje dugovanog PDV-a — Sankcije — Nacionalno zakonodavstvo koje za iste radnje predviđa upravnu i kaznenu sankciju — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Članak 50. — Načelo ne bis in idem — Kaznena narav upravne sankcije — Postojanje istog kažnjivog djela — Članak 52. stavak 1. — Ograničenje načela ne bis in idem — Pretpostavke)

(2018/C 166/02)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale di Bergamo

Stranke glavnog kaznenog postupka

Luca Menci

uz sudjelovanje: Procura della Repubblica

Izreka

1. Članak 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis na temelju kojeg je protiv osobe moguće pokrenuti kazneni progon zbog propuštanja plaćanja dugovanog poreza na dodanu vrijednost u zakonskim rokovima, iako je toj osobi za iste radnje već izrečena konačna upravna sankcija kaznene naravi u smislu navedenog članka 50., pod uvjetom da taj propis

— ima cilj u općem interesu koji može opravdati takvo kumuliranje progona i sankcija, to jest suzbijanje kaznenih djela u području poreza na dodanu vrijednost, pri čemu ti progoni i sankcije moraju imati komplementarne ciljeve,

— sadržava pravila kojima se osigurava koordinacija, ograničavajući na ono što je krajnje nužno dodatni teret koji za dotične osobe nastaje zbog kumuliranja postupaka, i

— predviđa pravila koja mogu osigurati da strogost svih izrečenih sankcija bude ograničena na ono što je krajnje nužno s obzirom na težinu konkretnog kaznenog djela.

2. Na nacionalnom sudu je da se uvjeri da, uzimajući u obzir sve okolnosti iz glavnog postupka, teret koji za dotičnu osobu konkretno nastaje zbog primjene nacionalnog propisa iz glavnog postupka i kumuliranja progona i sankcija koje on dopušta nije pretjeran u odnosu na težinu počinjenog kaznenog djela.

(¹) SL C 414, 14. 12. 2015.

Presuda Suda (peto vijeće) od 22. ožujka 2018. (zahtjevi za prethodnu odluku koje je uputio Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litva) – u postupcima koje je pokrenula Agnieška Anisimovienė i dr. (C-688/15) protiv „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ (C-109/16)

(Spojeni predmeti C-688/15 i C-109/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Sustavi osiguranja depozita i naknada štete za investitore — Direktiva 94/19/EZ — Članak 1. točka 1. — Depoziti — Privremena stanja koja proizlaze iz uobičajenih bankovnih transakcija — Direktiva 97/9/EZ — Članak 2. stavak 2. drugi podstavak — Sredstva koja se investitoru duguju ili koja investicijsko društvo drži za njega u vezi s odvijanjem investicijskog poslovanja — Kreditna institucija koja izdaje prenosive vrijednosne papire — Sredstva koja pojedinci prenesu toj instituciji radi upisa budućih prenosivih vrijednosnih papira — Primjena Direktive 2004/39/EZ — Stečaj navedene institucije prije izdavanja predmetnih prenosivih vrijednosnih papira — Javno poduzeće odgovorno za sustave osiguranja depozita i naknade štete za investitore — Nemogućnost pozivanja na direktive 94/19/EZ i 97/9/EZ protiv tog poduzeća)

(2018/C 166/03)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke glavnog postupka

Agnieška Anisimovienė i dr.

uz sudjelovanje: bankas „Snoras” AB, u stečaju, „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ, bankas „Finasta” AB (C-688/15)

„Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ

uz sudjelovanje: Alvydas Raišelis, bankas „Snoras” AB, u stečaju (C-109/16)

Izreka

1. S jedne strane, odredbe Direktive 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore i, s druge strane, one Direktive 94/19/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 1994. o sustavima osiguranja depozita, kako je izmijenjena Direktivom 2009/14/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. ožujka 2009., treba tumačiti na način da potraživanja koja se odnose na sredstva prenesena s računa koje su pojedinci imali u kreditnoj instituciji na račune otvorene na ime te institucije radi upisa budućih prenosivih vrijednosnih papira koje je ta institucija trebala izdati, u okolnostima u kojima izdavanje tih vrijednosnih papira na kraju nije izvršeno zbog stečaja navedene institucije, potpadaju pod sustave naknade štete za investitore predviđene Direktivom 97/9 i pod sustave osiguranja depozita predviđene Direktivom 94/19.